Mircea Coman - Hipernomazii

Nimeni nu ştia până acum cu adevărat ce se-ntâmplă când se destabilizează o hipercatapultă. Nimeni n-avea habar că navele, punţile, cabinele sunt secţionate toate instantaneu în bucăţi informe, şi ajung fiecare, în haosul spaţiu-timpului, pe lumi diferite, în epoci diferite. Dar mai cu seamă nu era clar ce se petrece cu oamenii prinşi în vălmăşagul undelor de teleportare. Existau despre toate astea numai nişte vagi teorii.

Ghinionul a făcut ca eu să fiu între primii care-au aflat. Nici acum nu-s sigur dacă trebuie să-i mulţumesc idiotului de Kurt pentru asta sau vreunui ordinator din compartimentul energetic. Mi-e clar însă că eu n-am nicio vină.

Eram de tură la catapulta trei. Tocmai zvârleam prin hiperspaţiu un cargou spre Sistemul Solar, acasă la terranii ăia care nu se mai satură să-ngrămădească miliarde de fleacuri pe Pământul lor cel veşnic ecoreabilitat.

Nu-i iubesc deloc. Cinci sute de milioane de sclifosiţi, lăfăindu-se pe o planetă perfectă, pentru care trudesc două sute de miliarde de exploratori şi colonişti risipiţi prin galaxie. Dar ei plătesc lefurile. Bune şi la timp. Exploatăm tehnologiile lor de ultimă generaţie, proiectate în grabă de genii blazate, ameliorate genetic şi-ndopate cu psihostimulente. Kurt, care s-a născut pe Pământ, şi care-i cel mai mare idiot din galaxie pentru că a fugit de lângă mămica lui, zice că au cerebroimplanturi şi-n rect. Îi dau dreptate. Se vede-n felul cum gândesc.

Dar să nu sar aşa, de la una la alta. Eram, deci, de serviciu. Totul părea normal. Cargoul Galacterra stătea cuminte în chingile magnetice şi-ncepuse să se învăluie în ceaţa verzuie a hipercâmpului, când a izbucnit de peste tot lumina aia violetă. Am simţit că mă scofâlcesc. Îmi ieşeau ochii şi-l vedem pe Kurt buhăindu-se ca un batracian în călduri. Devenea tot mai frumos, fie vorba-ntre noi.

– Drace!…

Atât am apucat să-mi zic.

Într-o clipă, lumea pe care o ştiam s-a rupt în bucăţi. S-a spart ca o oglindă şi cioburile, gânduri pierdute în abisul unei minţi înnebunite, s-au risipit. Când m-am trezit, Kurt zăcea pe podeaua nu tocmai orizontală, iar eu aveam în loc de cap un tanc de votcă sintetică.

L-am pipăit pe Kurt şi m-am liniştit. Tâmpiţii trăiesc în general mult.

– Scoală, mă’, idiot cu pedigriu!

I-am ars două palme aprige.

– Aaah… făcu, ţinându-se de cap.

– Doar nu vrei să spui că te doare chestia aia, l-am luat eu din zbor.

– Ba mă doare…, se văită el.

– Mare pagubă! Oricum, nu-l foloseşti…

A-ncercat să râdă, dar râsul i s-a topit într-un geamăt.

– Ce-a fost asta?…

Am tăcut câteva secunde, aşezat pe scaunul meu ergonomic, care stătea-ntr-o rână.

– A fost, i-am zis sec.

M-a privit tâmp. Nimic neobişnuit.

– S-a dus catapulta, Kurt. Cine ştie unde dracu' ne-a zvârlit?…

Voiam să ies. M-am izbit de uşa blocată. Kurt a alimentat circuitul de la acumulatori şi uşa s-a dat în lături, supusă.

– Tâmpitule, i-am mulţumit, recunoscător.

Afară era încă soare. Bucata noastră de punte stătea prinsă-ntre stânci, înclinată către oglinda unui lac. Jur-împrejur, versanţi abrupţi. Un crater. Nicio şansă de ieşire.

Am bâjbâit prin împrejurimi. Lacul era limpede. Apa era bună de băut. Poate conţinea şi niscai lighioane microscopice, dar ce mai conta? Se vedeau înotând lângă mal un soi de peşti alungiţi.

M-am imaginat bătrân, alături de Kurt, molfăind şerpi cruzi şi sorbind apă din lac. Măcar să fi fost şi mă-sa cu noi!…

Ne-am întors către bucata aia informă de platformă, unde credeam că vom locui vreme de un veac. Nu mai era. Ne-am privit prostiţi şi ne-am aşezat pe stânci. Se-nsera. Şi se făcea frig.

Am crezut că s-a terminat. Trei nopţi am dârdâit, şi trei zile ne-a ars soarele. Când a izbucnit iar, lumina aia violetă a fost ca o mângâiere.

Ne-am trezit undeva sub pământ, în ceva ce părea a fi o mină. Pe galerie pâlpâiau lumini de torţe, se auzeau voci. Când au dat peste noi, minerii aceia bărboşi s-au speriat ca de dracu'. N-am înţeles ce căutau acolo. Vorbeau o limbă stranie şi melodioasă. Kurt zicea că era hispana, sau aşa ceva, o veche limbă de pe Pământul lui.

După alte trei zile, lumina violetă ne-a dus şi de-acolo. Am nimerit într-o junglă năpârlită, unde ne-am îndopat cu fructe lunguieţe şi dulci. Kurt zicea că seamănă cu bananele. Iar animalele alea cretine, spânzurând de cozi, erau negreşit maimuţe. Tare semănau a oameni tâmpiţi. Mai tâmpiţi decât Kurt, deşi mă-ndoiesc.

Şi după trei zile, iar hop! Lumina aceea violetă care sparge oglinda lumii, azvârlindu-ne mereu altundeva. Nici nu mai ştiu prin câte locuri am fost. Kurt are o teorie a lui, de terran damblagit prin şcoli. Zice că eu şi el suntem un ciob instabil de spaţiu-timp, care se integrează

temporar în tot felul de continuumuri stabile. Eu sunt nedumerit că nu ne trezim pe planete ostile, fără atmosferă, unde am crăpa instantaneu. Poate pentru că suntem deja morţi, iar salturile astea ne poartă prin purgatoriul sufletelor nehotărâte.

De la o vreme, am început să las după mine tot felul de urme. Mesajul ăsta, de pildă, îl scriu cu pana pe un fel de hârtie gălbejită şi scorţoasă. Suntem la castelul unui nebun ahtiat după cărţi. Am fost oaspeţii lui. Mi-a promis că va păstra cu sfinţenie răvaşul. Kurt sforăie cumplit în patul de alături. L-a turtit vinul. Peste un ceas se împlinesc iar cele trei zile…

Sper că va găsi cineva vreunul din semne. Şi poate va şti şi vreo cale să ne scoată din starea asta nenorocită, de nomazi în spaţiu-timp.